

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

KATRINA CUDMORE

Būk mano meile

2020 balandis–birželis

**Katrina
Cudmore**

**BŪK MANO
MEILE**

Romanas

Versta iš Katrina Cudmore,
Swept Into The Rich Man's World, 2016
© Katrina Cudmore, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“
Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą
numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0591-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

- Ei! Ar yra kas nors namie?

Belaukdama, kol kas nors atsilies į jos beldimą ir šūksnį, Aidina Rajan žūtbut turėjo įkvėpti oro, nors atrodė, tuoj plaučiai plyš. Tamsoje per liūtį pučiant stipriam vėjui ji bėgo į Ašbruko rūmus – vienintelę vietą, kurioje galėtų gauti prieglobstį nuo tuokart visą Airijos Atlanto vandenyno pakrantę siaubiančios audros.

Ašbrukas – didingi milijardieriaus Patriko Ficsaimono rūmai. Sprendžiant iš plačias valdas juosiančios neįveikiamos sienos ir kitų elito gyvenimo būdo apraiškų, šis vyras vargu ar maloniai sutiks įsibrovėlę.

Ji pasitaisė lietpaltį ir perbraukė delnu plaukus. Ak, kad juos kur. Plaukai beviltiškai susitaršę. Peršlapę iki pašaknių ir beviltiškai susigarbanoję... Ji tikėjosi, kad duris atvers ne pats Patrikas Ficsaimonas. Tas mielas žavus vyras, kurio nuotraukas matė vartydama daugybę žurnalų. Kuris prieš kameras atrodė toks didžiai rimtas ir protingas, kad ji sulaikydavo kvėpavimą akimirką kvailai pabūgusi, jog dar įtars ją šniukštinėjant.

Netoliese gyvenantys kaimynai tegalėjo stebėti, kaip kyla ir tupia jo sraigtasparnis. Susidomėjusi ji nukreipė į jį akis. Bet tik todėl, kad neatsispyrė norui suprasti, koks tas josios kaimynas – „vienas iš labiausiai pageidaujamų pasaulio viengungių milijardierių dešimtuko“, tačiau tai nė kiek nesumažino jos ryžto neišleisti į gyvenimą jokie vyro.

Nuo jūros pusės smarkus vėjas atpūtė lietaus šuorą, garsiai trakstelėjo medžio šaka. Kažin kaip atlaikys audrą apleistas jos namas? Ir kaip šioji audra atsilies jos verslui?

Nepasiduodama panikai, Aidina čiupo žalvarinį belstuką ir ėmė belsti į įspūdingas duris taip įnirtingai, kad net metalas suvibravo.

– Ei! Prašau... padėkite. Ar yra kas nors namie?

Prašau, maldauju, tegu atsiliepia kas nors iš jo tarnautojų.

Bet iš didžiulių rūmų neatsklido nė garsas, o už prieangio su kolonomis lietus nepaliaujamai merkė plačiai aprašytus klasikinius Ašbruko sodus.

Tada pamažu ji ėmė suvokti. Nors jai bėgant keliuku blykstelėjęs žaibas puikiai atskleidė tobulą klasikinių rūmų simetriją ir grožį, ji ne-

pastebėjo šviesos nė viename iš didžiulių pakeliamųjų langų.

Apėmus panikai ji tiesiog neatkreipė į tai dėmesio... susivokė tik dabar.

Kas, jei nieko nėra namie?

Kvaila mintis. Tokiuose rūmuose turi būti daugybė tarnautojų. Klasikinės architektūros pastatą sudarė trijų aukštų centrinė dalis, kurią su dviem dideliais šoniniais priestatais jungė kelios kolonų eilės. Rūmai buvo milžiniški – atrodė daug didesni nei nuotraukose.

Kas nors juk turi būti namie. Tik turbūt negirdi jos per audrą. Reikia belsti garsiau.

Ji vėl stvėrė belstuką, bet vos jį kilstelėjo, durys atsidarė. Puldama į priekį spėjo pastebėti įdegusį raumeningą pilvo presą, kurį jo savininkas skubiai stengėsi paslėpti po pilkos spalvos sportiniu nertiniu. Bet ji vis dėlto trenkėsi galva į tą vyrišką tobulybę.

Smūgiavo lyg į plieną. Jai atšokus pasigirdo garsus niurnėjimas. Tada ją sugriebė už žastų ir kilstelėjo, kad nešleptelėtų ant užpakalio. Po akimirkos ją trūktelėjo tvirto kūno link, šįkart ji smarkiai dunkstelėjo kakta jam į krūtinę.

Kokią minutėlę jiedu stovėjo nejudėdami, ir ji

pasijuto svaigstanti nuo šilumos, saugaus glėbio, sodraus vyriško aromato...

Negalėjo pasakyti, kuris iš jų atšoko pirmas, bet sumišusi ji pirmiausia nudelbė akis į jo basas pėdas ir tamsiai pilkas sportines kelnės, tada žvilgsnis slydo aukštyn lieknu raumeningu kūnu. Išraiškingą smakrą dengė tamsi barzda. Ji nurijo seiles ir pažvelgė į žydras kaip rytinis Airijos pavasario dangus akis. Kiek kartų nesėkmingai bandė išgauti šią spalvą eskiuose?

Patrikas Ficsaimonas.

Jis primerkė žydras akis.

- Kas per?..

- Atleiskite, kad pažadinau, bet apsėmė mano namus, ir šiuo metu visa mano nuosavybė tikriausiai plaukia Amerikos link. Bandžiau pasukti į Munkoiną, bet kelias apsemtas. Automobilu nebeįmanoma išvažiuoti. Apsidžiaugiau radusi neuždarytus jūsų vartus... Maniau, kad bus užrakinti kaip paprastai. Tikrai nežinau, ką būčiau tada dariusi.

Jis tik kilstelėjo ranką, kad ją sustabdytų.

- Gerai. Nurimkite. Pradėkime iš pradžių. Pasakykite, kas esate.

Ak, ko ji taip mala liežuviumi, kai susinervina?

Ir, dievaži, ar reikia plykstelėti tokiu raudoniui, nuo kurio galėtų užsiliepsnoti namai?

Tiesdama jam ranką prisistatė:

- Aidina Rajan. Jūsų kaimynė. Gyvenu Fuksijų name ežero pakrantėje.

Jis linktelėjo galva, bet tada susikryžiuo rankas ant plačios krūtinės ir dar labiau prisimerkė.

- Ar galite tiksliai pasakyti, ko jums reikia?

Jai užvirė širdis, kad reikia nusižeminti ir prašyti nepažįstamo žmogaus pagalbos, bet pažvelgė tiesiai į šaltas žydras akis ir išrėžė:

- Ieškau vietos, kur šiandakt galėčiau pernaktuoti.

Jis nepatenkintas perkreipė lūpas. Ji pabūgo, kad jis gali jai užtrenkti duris.

Bet jis žengė žingsnį atgal ir pakvietė:

- Eikite vidun.

Geriausiu atveju kvietė nenoriai.

Trinktelėjo masyvios durys. Netaręs nė žodžio, jis paliko ją vieną stovėti didžiuliame vestibulyje. Šlapi drabužiai lipo prie kūno, ir ją pagavo drebulys. Ėmė kalenti dantimis, ir jai pasirodė, kad šis garsas nuaidėjo kupolo formos vestibulio skliautais, kuriuose kabojo didžiausias kada nors jos matytas sietynas.

Kodėl ji negalėtų gyventi šalia paprasto kaimyno?

Kodėl jos kaimynas milijardierius, gyvena rūmuose, o į juos veda mylios ilgio keliukas? Ji nepakentė prašytis pagalbos. Nesvarbu ko. O paprašiusi pagalbos žavaus turtuolio pasijuto parodžiusi save viso pasaulio pajuokai.

Grįžęs jis be žodžių padavė jai rankšluostį geltonais ir baltais dryželiais. Ji paėmė, padėjo ir nusisausino rankas ir veidą. Jų akys susitiko.

Nuo vertinamo žvilgsnio jos širdis ėmė neritmingai plakti, o jis šypsojosi suspaustomis lūpomis ir stovėjo nejudėdamas plačiai pradžėgęs kojas. Ji liovėsi kvėpavusi. Pabūgo įdėmaus žvilgsnio, tvirto stoto, tylėjimo ir rimties. Nudūrusi akis kruopščiai šluostėsi rankšluosčiu plaukus ir, pajutusi keistą jaudulį, užsimerkė.

- O kur jūsų automobilis?

- Bandžiau pasukti į Munkoiną, bet prie Fouljo tilto upė išsiliejusi iš krantų. Tas pats ir jūsų valdose - nebegalima pereiti keliuko tiltu.

Sumišęs jis papurtė galvą.

- Tada kaip čia atkakote?

- Keberiojasi tilto turėklais... Mano automobilis tebestovi kitoje tilto pusėje.

Nuostabu. Ji ne tik pažadino iš miego po varginančio skrydžio, bet ir tenka turėti reikalų su pakvaišusia moterimi. Tik to trūko.

- Nejaugi jūs rimtai? Norite pasakyti, kad kopėte virš patvinusios upės pučiant tokiems stipriems vėjams? Gal proto netekote?

Jos rudose kaip kakava akyse blykstelėjo nuoskauda, bet tada ji drąsiai pažvelgė jam į akis.

- Kilo grėsmė, kad jūra nuplaus mano namą. Skambinau skubiosios pagalbos tarnyboms, bet dėl potvynio jie turi darbų visame Munkoine. Be to, šios vietos jie nepasieks - Foulio tiltas neįveikiamas nė jiems. Jūs mano vienintelis kaimynas. Nėra kitos vietos, kurioje galėčiau tikėtis prieglobsčio. - Ji atmetė galvą, giliai atsikvėpė ir tęsė drebančiu balsu: - Svarsčiau pasilikti per naktį automobilyje, bet baisiau pasirodė sušalti nei keberiotis tilto turėklais.

Ką gi, ji teisi. Tik vis vien beprotybė taip rizikuoti.

Jis sunkiai atsiduso. Šiuokart panoro, kad tarnautojai nuolat gyventų rūmuose. Jo ūkvedė Morinė, jei tik čia dabar būtų, mielai pasirūpin-

tų šia susitaršiusia moterimi. O jis galėtų išsi-
miegoti.

Jos beldimas išbudino jį dar nepailsėjusį po
per laiko juostas ilgai trukusio skrydžio, ir jį
suglumino, kaip kažkam pavyko įveikti apsau-
gą. Visą Ašbruko tūkstančio akro parką juosė
dvidešimties pėdų aukščio akmenų siena, pas-
tatyta aštuonioliktame amžiuje kaip ir rūmai.
Toji neįveikiama siena ir paradinių vartų elekt-
ronika saugojo valdas nuo išorinio pasaulio.

Na, bent jis taip tikėjosi.

Iš ryto pasikalbės su dvaro valdytoju. Bet
dabar užklydėlė taškė vandenį ant rūpestingai
prižiūrimų kalkakmenio grindų. Mažiau nei po
keturių valandų jis turės dalyvauti svarbioje
telekonferencijoje su Honkongu. O diena bus
kupina kitų telekonferencijų siekiant sudaryti
didžiausią per visą karjerą sandorį. Bet šį siekį
stabdė teisinės ir techninės kliūtys. Tas kliūtis
įsigijimo specialistų komandos turėjo seniai
pašalinti. Tad jo kaimynė šią nakties valandą
išdygo visai ne laiku.

Jis vėl į ją pažvelgė. Ji neryžtingai šyptelėjo.
Ir jis padarė atradimą. Nepaisant kupetos susi-
taršusių plaukų, ji pasirodė esanti graži.

Putlios lūpos su ryškiu Kupidono lanku,

skaisti rausva oda, tankūs išlenkti antakiai ir išraiškingos akys, apsuptos ilgų tamsių blakstienų. Ne toks pribloškiantis supermodelio grožis kaip kad buvusios jo merginos. Bet... ji išties miela.

Pastebėjęs, kad ji dreba ir kad per pastarąsias keletą minučių dar labiau pabalo, jis pajuto kaltę.

- Turite nusimesti šlapius drabužius ir palįsti po dušu.

Jos skruostai mažumėlę paraudo, ir ji nerimastingai sumindžikavo.

- Neturiu kitų drabužių. Nepasiėmiau. Spėjau tik pastverti šį tą iš biuro įrangos ir aplankus... ką labiausiai reikėjo išsaugoti.

Nuostabu. Na, tikrai namuose neras jokių moteriškų drabužių. Niekada nesikvietė į Ašbruką nė vienos savo merginos. Tai jo tvirtovė. Bent jau pastaruosius keletą metų, kai sparčiai augančiam verslui reikia viso dėmesio. Širdies gilumoje juto, kad turėtų jai tarti bent keletą paguodos žodžių. Bet tokiomis aplinkybėmis nenutuokė, ką turėtų sakyti. Tą rodo istorija su jo seserimi Orla. Ką jis geba, tai uždirbti pinigų. O ne palaikyti gerus asmeninius santykius.

Pagalvojęs, kad jam nepavyko ne tik su Orla,

bet ir su tėvais, pajuto burnoje kartėlį ir pažvelgė kaimynei į akis. Sutiko nepatiklų gilų žvilgsnį. Jis tegali suteikti šiai moteriai tai, ko jai šiuo metu reikia. Bet ne daugiau.

- Duokite liempaltį, nuvesiu jus į svečių miegamąjį. Kol prausitės po dušu, surasiu jums kokių nors drabužių.

Virpančiomis rankomis ji nusivilko rausvą liempaltį su raudonomis gėlytėmis. Po juo vilkėjo medvilninę palaidinę raudonais ir baltais dryželiais, segėjo trumpą džinsinį sijonėlį, mūvėjo juodas vilnones pėdkelnes ir avėjo konversus. Ne itin tinkama apranga per įsismarkavusią Atlanto audrą.

Šlapi drabužiai buvo prilipę prie kūno. Nenoromis jo žvilgsnis slydo dailiais kūno linkiais – iškiliais krūtų kauburėliais, lieкну liemeniu ir ilgomis kojomis.

Kai jis pakėlė akis, ji gūžtelėjo pečiais.

- Nebuvo kada persirengti.

Ji tikriausiai palaikė jo susižavėjimą nuostaba. Ką gi. Tikrai nenorėtų, kad būtų kitaip.

Jis paėmė merginos liempaltį, ir jiedu tylomis ėmė kopti laiptais aukštyn.

Jis žvilgtelėjo į rankinį laikrodį. Parodys jai kambarį ir eis dar šiek tiek numigti. Rytoj turės

būti puikios formos, kad išpainiotų kebeknę, kurios akcijų išpirkimo specialistų komandos nepajėgė išspręsti.

Ji sekė paskui jį akmeniniais laiptais. Nors norėjo kuo greičiau nusimesti šlapius drabužius, ypač nusiauti sportbačius, kurie šlepsėjo su kiekvienu žingsniu, vis stabčiojo pasižiūrėti prabangaus rokoko stiliaus gipso dekoro ant laiptų sienų. Jai knietėjo paliesti rafinuoto stiliaus kaukių, šukučių kriauklių porcelianinį paviršių, nebylius angelų veidus, kurie, supratinškai šypsodamiesi, lydėjo jos žingsnius.

Tai nuostabiausias jos kada nors matytas kambarys... jei vestibulį būtų galima vadinti kambariu. Dievulėliau, jei taip atrodo prieškambaris, ką būtų galima pasakyti apie visus rūmus? Taip mergina gali pasijusti net ne savo vietoje...

Jis kopė laiptais pirma jos, ir ji pajuto nepageidaujamą kutulį pilve matydama prieš akis aukštą didingą stotą. Jis buvo neįtikėtinais aukštas, tamsaus gymio ir gražus. Ir nereikėjo ypatingų gebėjimų, kad suprastum, jog nėra patenkintas, kad ji čia.

Na, ji ir pati dėl to nepatenkinta. Verčiau kiūtotų namie susirangiusi lovoje....